

ZAVIČAJ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu historijuBroj 60
Godina XXX
Novembar, 2025.
[str. 197-206]

© Monos 2025

Likovi zavičaja – Emir Tihić, rukometna legenda i utemeljitelj sportskog novinarstva u Gračanici

Prof.dr. Omer Hamzić

Tekst posvećen Emiru Tihiću (1944–2025), sportisti, treneru, sportskom novinaru i sportskom radniku iz Gračanice, nastoji kroz formu eseja prikazati njegovu višedecenijsku ulogu u oblikovanju lokalnog sportskog života. U tekstu se prepliću biografske činjenice, lična sjećanja i refleksije o društvenom i kulturnom ambijentu Gračanice – od socijalističkih godina i sportskih entuzijazama, preko ratnog perioda, do poraća. Poseban naglasak je na rukometu kao sportu s kojim je Tihić najviše bio vezan, te na njegovoj ulozi sportskog hroničara i dopisnika brojnih medija. Esaj nosi i emotivnu dimenziju – sjećanje na “čaršijsku atmosferu” sporta u malim gradovima i podsjetnik na ljude koji su svojim entuzijazmom oblikovali lokalnu historiju.

Ključne riječi: Emir Tihić, Gračanica, Rukometni klub Gračanica, sportsko novinarstvo

Emir Tihić će biti upamćen kao legenda rukometnog sporta i pionir sportskog novinarstva u Gračanici. Neizmjereno je volio svoj rodni grad, trudeći se čitavog života da mu ojača imidž sportske čaršije. Odrastao je zajedno sa svojim gradom u vremenima entuzijazma i socijalističkih ideala, kada je sport bio više od igre – sinonim društvenog zdravlja, zajedništva i ponosa. Rođen je 1944. godine u Gračanici, gdje je završio osnovnu školu i gimna-

Нерјешено ривалство

Између рукометних екипа III и IV разреда влада велико ривалство. Ове двије екипе су најбоље у школи и међу њима треба ширажији будућег првака школе у рукомету. До сада су ове двије екипе одиграле неколико пријатељских утакмица, али коначан резултат је нерјешен. Двије утакмице добила је екипа шрећег разреда, а двије утакмице екипа четвртог разреда. Сада сви несврљиво чекају прољеће када ће се одржати првенство школе у рукомету и када ће се ово пишање сигурно ријешити.

ТИХИЋ ЕМИР III РАЗ.

10

Članak Emira Tihica u "Glasu gimnazijalca, br. 1, 1962., str. 11

ziju. Cijeli svoj radni vijek proveo je u svega dvije javne ustanove: jedanaest godina u Zavodu zdravstvenog osiguranja Tuzla – Filijala Gračanica i više od tri decenije u Domu zdravlja Gračanica, gdje je stekao i penziju. Ali njegovo interesovanje, pa i smisao života bio je daleko od kancelarije i monotoni administrativnih poslova. On je bio oličenje sportskog volontizma – čovjek koji je sve što je mogao dao sportu, Gračanici i njenoj čaršiji.

Tokom svoje sportske karijere branio je boje Gračanice na zvaničnim takmičenjima u više sportova: rukometu, stonom tenisu, odbojci i šahu. Ipak, najviše je proveo u Rukometnom klubu, prvih deset godina kao aktivni prvotimac, da bi kasnije obavljao sve stručne i rukovodne funkcije, osim predsjedničke. O sebi je u jednoj prilici novinarima rekao: "Osim profesionalnih zada-

PRED RUKOMETNO PRVENSTVO ŠKOLE

Prije nekoliko dana održan je sastanak Upravnog odbora SD „Mladost“ na kome je donešena odluka da se u mjesecu martu, aprilu i maju održi rukometno prvenstvo škole za muškarce i žene. Na istom sastanku izabrana je komisija koja će pripremiti, a ujedno i voditi, ovo prvenstvo. Ova komisija će se ovih dana sastati da bi odredila raspored takmičenja, sudije koje će voditi utakmice kao i delegate.

Takmičenje će se održati po jednostrukom bod-sistemu, a učestvovaće sva odjeljenja naše škole. Za ovo prvenstvo u školi vlada veliko interesovanje. Prave se razne prognoze i diskutuje se ko bi mogao postati školski rukometni prvak. Ipak najviše šansi ima ekipa III razreda, čija je ekipa ujednačena i uigrana.

Tihic Emir III razred

Kako je Emir Tihic počeo kao novinar: "Glas gimnazijalca" br- 2, april 1962., str. 11

taka, čitav svoj život posvetio sam sportu. Bio sam osnivač mnogih klubova u gradu, radio sam u mnogim klubovima, ali moja najveća ljubav i tu sam najviše vremena proveo je rukomet."¹

Uz sve to, za njega se može reći da je utemeljio sportsko novinstvo Gračanice. Bio je dugogodišnji urednik sportske rubrike Radio Gračanice, a ujedno i sportski dopisnik iz Gračanice za više dnevnih i sportskih listova.

Interesantno je i skoro anegdotski zvući kako se ovaj naš "sportski dje-latnik" opredijelio za sport. U jednoj svojoj video izjavi otkrio je da se to dogodilo sasvim slučajno: "U zgradi neposredno kod igrališta – Domu partizana, 1956. bio je Radio klub koji

1 Dževad Muderizović, Skica za portret, Emir Tihic <https://www.youtube.com/watch?v=DWivC-lzQie8>

Dio ekipe, 1963, Emir Tihii, treii zdesna

je vodio poznati graaniiki privrednik i dugogodišnji predsjednik kluba poznati radio amater Nedžib Čeljo. U tom klubu bila je i moja najstarija sestra Zlata, koja je i mene pozvala da se ućlanim u taj klub i da poćnem da se bavim radio-amaterstvom. Ja sam svega dva puta došao na obuku i bio sam dva ćasa tu – kada sam kroz prozor te zgrade vidio da se tu na stadionu (igralištu) igra lopte. Tad sam sebi rekao: mene više radio-amaterstvo ne interesuje i ja sam poćeo dolaziti na to igralište i to je bio povod da se ja opredijelim za sport.”²

Bilo je to upravo u vrijeme prvih školskih takmićenja, koja su se odvijala u okviru Društva za tjelesno vas-

pitanje (DTV) “Partizan” širom Bosne i Hercegovine. U završnici tih takmićenja, krajem oktobra, 1956. godine, organizovan je i turnir 11 školskih ekipa u Doboju. Nakon tog turnira, formira se i u Graćanici školska rukometna ekipa, koja će biti sastavni dio ekipe DTV “Partizan” i kasnije nastupati u zvanićnim takmićenjima. U toj prvoj rukometnoj ekipi bili su: Halid Duraković, Kemal Šaković, Reuf Džinić, Dževad Beganović, Halid Bajrić, Rešad Kamarić i Emir Tihii. Bio je to, ustvari, temelj graaniikog rukometa.

U toj “temeljnoj” ekipi Emir Tihii je bio standardni igrač punih deset narednih godina. Nastupao je dugo

2 Dževad Muderizović, Skica za portret, Emir Tihii <https://www.youtube.com/watch?v=DWivC-lzQie8>; Istorija graaniikog rukometa 1.dio <https://www.youtube.com/watch?v=CQl2zwztzGBM>

kao pivota na terenu i važio kao stub ekipe. Kad je navršio 24 godine postao je trener prve ekipe koja se takmičila u Republičkoj ligi. Osim seniora, vodio je i sve ostale selekcije: od pionira, juniora, kadeta... Kao trener, nikada nije smijenjen zbog nekog trenerskog neuspjeha, njegove ekipe nikada nisu ispadale u niži rang takmičenja. To najbolje potvrđuju i njegovi sačuvani trenerski izvještaji koji su temeljiti, argumentovani, stručno pisani... Iz njih se vidi koliko je, pažnje, osim izgradnje igračkog potencijala ekipe, polagao i na edukativnu i vaspitnu funkciju trenera.³

Pored igračkog, trenerskog i jedno vrijeme administrativnog posla u Klubu, poslije 1964. godine, bio je nakratko i rukometni sudija Zonske lige.

Osim angažmana u sportskom životu Gračanice, u nekoliko navrata biran je i u rukometne forume na nivou BiH. U dva navrata, prije rata biran je za predsjednika Udruženja rukometnih klubova BiH, a u toku rata, sa priznavanjem BiH od strane Međunarodne rukometne federacije, bio je i predstavnik Tuzlanskog kantona u Takmičarskoj komisiji u Rukometnom savezu BiH.

U historijskom luku, Emir je živio kroz tri epohe: socijalističku

Gračanicu, koja je disala punim plućima i vjerovala u snagu sporta, ratne godine, kada je rukomet opstajao uprkos svim nedaćama i kada je i sam bio aktivan u forumima saveza i poraće – prvih pet godina, kada ga nove generacije sve više marginaliziraju i konačno potiskuju. Razočaran i s puno gorčine rekao je u jednom razgovoru s novinarima da mu “od 2001. strukture koje su zavladaile klubom ne dozvoljavaju (...) bilo kakvu funkciju”. Ipak, nikada nije prestao dolaziti na utakmice, pratio je rukomet širom regije, čuvao arhivu sa devet stotina zapisnika, plakata i drugih dokumenta. Imao je želju da sve to pretoči u monografiju, ali bez podrške to nije mogao.⁴

Sjećajući se Emira Tihčića, želio bih da na odgovarajući način, spomenem makar u grubim naznakama i da opišem “malo atmosferice” tih sedamdesetih godina prošlog stoljeća kada je sport u svim čaršijama poput Gračanice bio “više od igre”. Bilo je to vrijeme kad je grad nekoliko dana prije svake važnije i derbi utakmice živio u groznici iščekivanja, a poslije utakmice, zavisno do njenog rezultata, u znaku trijumfa ili razočarenja i u atmosferi beskrajnih debata u kojima su nastupali samozvani stručnjaci analitičari ili

3 Nedin Musić, Monografija RK “Gračanica” – I: dio 1956. – 1992. godina (rukopis), str 353, 337, 460, 629

4 To je izjavio sportskom novinaru Dževadu Muderizoviću u martu 2022. godine, Skica za portret, Emir Tihčić...

kritizeri. U središtu svih tih čaršijskih debata godinama je bio Emir Tihć, u ranom periodu kao aktivan prvotimac, a u kasnijim godinama kao trener, redovni “krivac” i najzaslužniji “faktor” kako za uspjeh, tako i za neuspjeh gračaničkih sportaša. Neformalni štab kluba, okupljao se redovno u kulturnoj poslastičarnici Majstora Salima Šerifovića (sin Mursela) u centru čaršije, preko puta kina kod sahat kule... Ta poslastičarnica je ljeti-zimi bila “okupirana” igračima i rukometnim liderima kako aktivnim tako i “štabljama” iz sjene. Tu se redovno vršila analiza utakmica, sastavljale selekcije, obavljale psihičke pripreme za nastupe, družilo se i živjelo za rukomet. Žučne debate ponekada su se prenosile i na gračanički korzo, pogotovo nakon značajnijih utakmica. Nigdje kao kod Majstora u tim godinama nije se mogao osjetiti duh gračaničke sportske čaršije. Bilo je tu svakovrsnog sportskog traća, uobičajenog pretjerivanja, puno raznih anegdota, od kojih su neke ušle u gračaničku sportsku mitologiju. Tu su se mogli vidjeti uživo likovi lokalnih rukometnih asova, kojima su se divila djeca, poput Halida Dude, braće Žunića, Bore Žuže, braće Hadžistevića i mnogih drugih aktivnih igrača. Uz njih su dolazili i mnogi sportski radnici, zaljubljenici sporta uopće poput “vječnog” penzionera Emina Jahića, koji je kao jedan od važnijih likova gračaničkog SUP-a “uživao” u pen-

ziji kao “sportski radnik” još od pada Rankovića, 1966. godine.

Druga velika strast Emira Tihća bilo je sportsko novinarstvo kojim se bavi još iz gimnazijskih dana, možda i veća nego za sport. Te dvije strasti ili dva talenta sretno su se susreli u njegovom liku i djelu... Ne znam da li je prije njega neko u Gračanici pisao o sportu, uopće. U tom smislu obavljao je zaista pionirski posao i bio utemeljitelj sportskog novinarstva u Gračanici. Njegovo pero upoznao sam 1971. godine, kada sam bio pravnik u Radio Gračanici. U redakciji nas je bilo malo, profesionalno samo glavni urednik Ešref Ćurić i ja, uz još jednog ili dvojicu honoraraca. Sport objektivno nismo mogli pratiti, a pošteno govoreći, to nismo ni znali. Srećom, tu se našao Emir, skoro od samih početaka Radio stanice, 1969. godine, kao neformalni i dragocjen član redakcije koji je godinama veoma vrijedno popunjavao tu prazninu. Sjećam se da je bio izuzetno pouzdan i odgovoran saradnik. Nikada se nije moglo desiti da zakasni ili, ne daj bože, izostane na lokalnom radiju njegov izvještaj sa sportskih terena, nakon svake sportske nedjelje... I kad bi rijetko morao biti fizički odsutan, nalazio je načina da ti izvještaji dopiju “u etar” kako je unaprijed isplanirano. To, jednostavno “nije moglo mašiti”. Osjetio sam koliko je važno imati u redakciji tako pouzdanog saradnika kada bih

Rukometna ekipa, 1975, Emir Tihć, stoji sasvim lijevo

povremeno morao preuzeti i uredničke poslove.

Osim pouzdanosti bio je jako pismen i stručan izveštač (što se tiče samog novinskog teksta), ali i pouzdan, da ne kažemo kvalifikovan za tu oblast. U tim vremenima, malo se snimalo tonski, svi izveštaji su pisani i štampani pisaćom mašinom u formi takozvane novinske kartice... Njegove dvije-tri kartice teksta o lokalnim sportskim zbivanjima, na kraju svake informativne emisije bili su prava poslastica za slušaoce, posebno za ljubitelje sporta, koji su mu, jednostavno, vjerovali. Ne znam je li imao više talenta kao aktivni sportaš (igrač, trener) ili kao sport-

ski novinar, izveštač. Svjedočim da je imao iznimo izgrađenu tu novinarsku "žicu" i danas mislim da je prava šteta što se nije zaputio putevima profesionalnog novinarstva, ne samo sportskog.

Ono što je pisao Emir, bilo je teško dovesti u pitanje ili opovrgnuti u dugim debatama u slastičarnici "kod Majstora". Neprocjenjiva je šteta što ti tekstovi sa lokalnog radija nisu sačuvani kao dragocjen materijal za sportsku historiju ovoga grada. Kakav bi to izvor bio... Njegovi tekstovi bili su tako kreirani da bi se mogli jednostavno samo složiti u knjigu, bez velikih uredničkih intervencija – i eto nam historije gra-

čaničkog sporta, koju još nemamo. Njegove ocjene i komentari pojedinih sportskih događaja su se odlikovali visokim nivoom stručnosti i odmjerivosti, njegovim izvještajima se, naprosto, vjerovalo. Ali su ti izvještaji imali i jednu dimenziju više - izvjesnu, nenametljivu dozu didaktičnosti, pouke i poruke, ne samo za igrače “na terenu”, već i za i širu javnost. Jednostavno rečeno, bili su pozitivni, što bi se reklo “usmjeravajući” - što je danas prava rijetkost u sportskom novinarstvu. Oni su se prije objavljivanja u javnosti (na radiju ili u novinama), sjećam se, na “najdemokratskiji” način redovno provjeravali kroz pripremne razgovore i neformalne diskusije “sportskih djelatnika”, u kulturnoj gradskoj poslastičarnici kod Majstora Salima Šerifovića.

Kada je Emir Tihiić već bio “zagazio duboko” u penziju, u želji da bar nešto od toga spasimo od zaborava, negdje 2010. godine, odlučio sam da ga zamolim da piše za ovaj časopis. Moram reći da sam, sa poprilično entuzijazma (doduše, i zakašnjenja) pristupio realizaciji te ideje koju sam predugo držao “u rezervi”. Osim sjećanja, računao sam da će se poslužiti i svojom bogatom privatnom arhivom. Na moje iznenađenje, međutim, bio je dosta suspregnut i suzdržan. Nije se oduševio mojom ponudom, kako sam to očekivao. Životne prilike, možda i narušeno zdravlje – učinile su svoje.

Uticaja je imalo i njegovo službeno udaljavanje iz Rukometnog kluba, 2001. Razočarao se u lokalnu vlast, a nije bio zadovoljan ni svojim tretmanom u čaršijskim sportskim krugovima. Došle su neke nove generacije u klupska rukovodstva sa drugačijim shvatanjima sporta i sportske tehnologije, sportskog morala...

Tek kad sam ga podsjetio da će njegovi tekstovi, objavljeni u Časopisu, kakvi god budu, zasigurno predstavljati iznimno dragocjen izvor za historiju sporta, te da samo tako možemo otrgnuti od zaborava mnoge njegove drugove, njegovo vrijeme, pa i njega lično – ipak se zamislio i malo “omekšao”. Da bih ga privolio na saradnju, u drugom razgovoru obećao sam mu da može računati na maksimalnu uredničku pomoć pri obradi svojih tekstova. Pod tim uslovom je i pristao. Tako je, nekako počela naša saradnja, tek 2011. godine “ispisivanjem” rubrike “Fragmenti iz historije gračaničkog sporta”. Lično sam se potrudio da ti njegovi, inače, dobro napisani tekstovi dobiju što bolju i profesionalnu formu, potrudili smo se da ih obogatimo odgovarajućim faksimilima i fotografijama iz njegove bogate arhivske zbirke. Tako se stvaralo dragocjeno štivo za historiju gračaničkog sporta. Koliko znam, boljeg i stručnijeg štiva, kad je sport u pitanju, još uvijek nemamo u našoj lokalnoj sredini. Šteta je što je sve ostalo u fragmentima na svega osam članaka (sa po nekoliko podna-

slova ili epizoda), ni izbliza onoliko koliko sam očekivao.⁵ Raznovrsnost naslova i sportskih tema u tim pri-lozima ukazuju na to da sam ga trebao ranije nagovoriti da piše. Do danas bi imali malu historiju sporta u Gračanici. U neku ruku, bio je to i moj profesionalni propust. Stoga sam se osjećao nelagodno kad je, nakon tri godine odustao od daljnje saradnje - bez nekog posebnog objašnjenja. Osjećao sam se kao da nešto nepovratno gubim. Nikad nisam doznao pravi razlog. Znam samo da je bio jako razočaran u sve oko sebe, možda i u "Glasnik". No, lično mislim da je, nažalost, bilo u pitanju njegovo narušeno zdravstveno stanje, na koje se, inače, nikad nije žalio. U zadnjih 5 godina života, potpuno se povukao "u četiri zida" i takoreći

nestao u skoro potpunoj izolaciji od vanjskog svijeta. Možda je to bila nesvjesna reakcija čovjeka kojeg je boljelo nerazumijevanje vlastitog grada (bolje reći vlasti). Možda je i sam previše očekivao. Nerealno. Drugi nisu ni primjećivali koliko je to za njega bilo okrutno. Tako je otišao čovjek bez kojeg se u nekim sedamdesetim i osamdesetim godinama prošlog vijeka nije mogla zamisliti ni jedna utakmica u Gračanici, ni jedna ozbiljnija sportska priča... Grad je izgubio svog hroničara, enciklopediju sporta koja hoda, sportskog volontera i čuvara sjećanja. Nasuprot tome, Dženaza mu je, po broju prisutnih, bila jako skromna. Lokalni mediji objavili su smo kratku vijest da je 2. juna 2025. umro jedan od istaknutih igrača i trener RK "Gračanica" Emir Tihiić.

- 5 Fragmenti iz historije sporta u Gračanici - prvi dio (članci: O utemeljiteljima košarke u Gračanici, Prva međunarodna utakmica u Gračanici, Prvo gostovanje gračaničkih rukometaša u Francuskoj). Gračanički glasnik, XXXI/16, 2011., 98 – 106; *Fragmenti iz istorije gračaničkog sporta, drugi dio* (Nekoliko detalja o našem ulasku i opstanku u Repbličkoj rukometnoj ligi i o utakmici sa rukometnom reprezentacijom Japana u Gračanici; prvi događaj – avgust 1962. – kako smo postali članovi Republičke rukometne lige; drugi događaj – avgust 1967. – Ostali smo u Republičkoj ligi zahvaljujući pukovniku Hajrudinu Mehinagiću; Sjećanje na rukometnu legendu – Abaza Arslanagića i gostovanje Republičke reprezentacije Japana u Gračanici, 2. 8. 1986. godine) Gračanički glasnik, XXXII/16, 2011., 82 – 90; *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – treći dio* (članci: Rukometni stadion – najljepše stranice sportske Gračanice; Sjećanje na prvo gostovanje rukometaša Gračanice Gračanice u Mostaru – modna revija i čestitke za fer-plej) Gračanički glasnik, XXXIII/17, 2012., str. *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – četvrti dio* (članci: Bratski parovi u RK "Gračanica" od osnivanja Kluba do danas; Rukometne legende Gračanice: Halid Žunić (1952. – 2003.); Rukometni turnir šampiona Doboja Gračanički glasnik, XXXIV/17, 2012., 170 – 184; *Fragmenti iz historije Gračaničkog sporta - peti dio* (članci: O doprinosu nastavnika Miloša Popovića razvoju rukometnog sporta u Gračanici; **Gračaničke sportske legende:** Nesib Ramaš – Bibe), Gračanički glasnik, XXXV/18, 2013., 112 – 120; *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – šesti dio* (članci: **Gračaničke sportske legende: Halid Duraković – Duda (1943. – 2013.), Kako je formiran, a potom «otpisan» jedan od dva rukometna kluba u Gračanici – 1967. godine;** Gračanički glasnik, XXXVI/18, 2013., 151 – 161; *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – sedmi dio* (vrhunski sportski asovi u kontaktima sa sportistima i sportskim radnicima Gračanice, Gračanički glasnik, XXXVII/19, 2014., 181 – 187; *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – osmi dio* (Istaknuti sportski radnici, zaljubljenici sporta i vjerni navijači), Gračanički glasnik, XXXVIII/19, 2014., 187 – 193;

Otišao je zauvijek baš na Dan svog rodnog grada, kojeg je neizmjerljivo. .. Koliko je ljubav koju je davao svom gradu bila uzvraćena, više nije ni važno.

A možda i ne treba postavljati takva pitanja. Jer istinske vrijednosti često ostanu tihe, nevidljive, skromne – baš kao što je i on bio. Emir Tihić je pripadao onoj plejadi ljudi koji nisu tražili priznanja ni aplauze, nego su vjerovali da se vrijednost sporta, zajedništva i kulture mjeri drugačije: brojem mladih koji su ponijeli sportski dres, iskrenošću aplauza sa tribina, osmijehom nakon pobjede ili tugom podijeljenom nakon poraza. Bio je dio jedne generacije koja je sport doživljavala kao stil života, a ne samo kao takmičenje. U na-

stojanju da i ovaj lik zavičaja otrgne od zaborava, “upisujemo” ga kao simbol gračaničke čaršije koja je umjela disati u ritmu utakmica, u vremenu kada je sport povezivao ljude preko svih granica i podjela. To je ona generacija koja je iznijela sportske ideale kroz socijalističke godine, izdržala rat i razaranja, te u poraću nastavila vjerovati da sport može liječiti rane. Emir je bio jedan od tih tihih junaka, koji se ne spominju u velikim historijama, ali bez kojih lokalna historija ne bi mala dušu. Jer mali gradovi, baš poput Gračanice, svoju pravu snagu pronalaze u ovakvim ljudima: tihim, predanim, ponekad zaboravljenim, ali trajnim svjedocima jednog vremena. Emir Tihić bio je jedan od njih.

SUMMARY

PORTRAITS OF THE HOMELAND – EMIR TIHIĆ, HANDBALL LEGEND AND PIONEER OF SPORTS JOURNALISM IN GRAČANICA

This text, dedicated to Emir Tihić (1944–2025)—athlete, coach, sports journalist, and sports organizer from Gračanica—aims, in the form of an essay, to portray his decades-long role in shaping the local sporting life. It intertwines biographical facts, personal memories, and reflections on the social and cultural milieu of Gračanica—from the socialist years of sporting enthusiasm, through the wartime period, to the postwar reconstruction. Particular emphasis is placed on handball, the sport to which Tihić was most closely tied, and on his role as a chronicler and correspondent for numerous media outlets. The essay also carries an emotional dimension—a remembrance of the “bazaar-like atmosphere” of sports in small towns and a tribute to those whose enthusiasm helped shape the local history.

